

Sygn. akt VI Ka 319/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant: Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2021r.

sprawy **K. W.** ur. (...) w Ł., s. S., C. z domu K.

obwinionego z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 5 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 4 marca 2020 r. sygn. akt II W 330/18

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionego K. W. i na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw postępowanie w sprawie umarza;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego K. W. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym i orzeka, że wydatki obwinionego w tym także z tytułu ustanowienia obrońcy z wyboru przed Sądem I instancji ponosi obwiniony K. W.;

III. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 319/20

UZASADNIENIE

K. W. obwiniony został o to że:

w dniu 17 stycznia 2017 roku ok. godz. 14:20 na terenie parkingu przy stacji paliw S. O. Gminy G. powiatu (...) kierując samochodem ciężarowym (...) nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego i pasażera samochodu I. nr rej. (...) w ten sposób że wykonując manewr skrętu w prawo bez jego zasygnalizowania uderzył prawą środkową stroną naczepy znajdujący się po prawej stronie samochód I. którego kierowca widząc wykonywany manewr zatrzymał się a jednocześnie ostrzegając używając sygnału dźwiękowego kierującego samochodem ciężarowym przed zderzeniem

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 22 ust.5 Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem zaocznym z dnia 4 marca 2020 r. w sprawie II W 330/18:

Luznał obwinionego A. W. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu że dopuścił się go w strefie ruchu nie zachowując należytej ostrożności, powodując zagrożenie

bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego samochodem (...)M. M.tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych;

II.na podstawie art. 119 k.p.s.w. zasądził od obwinionego zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 120 zł. oraz pozostałe należności biegłego i na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego zarzucając:

1.obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia a to:

a.art. 4 § 1 k.p.w. w zw. z art. 68 § 1 k.p.w. poprzez odmowę uwzględnienia wniosku obwinionego o przesłuchanie jego osoby w miejscu jego zamieszkania pomimo zaistnienia przesłanek uprawniających Sąd do uwzględnienia tegoż wniosku czym doprowadzono do naruszenia prawa obwinionego do obrony;

b. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego polegające na bezpodstawnym uznaniu iż obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że jego zachowanie było prawidłowe, a to pokrzywdzony swoim zachowaniem spowodował wystąpienie ww. zagrożenia;

c. art.193 k.p.k. w zw. z art.42 § 1 k.p.w. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obwinionego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych pomimo istnienia konieczności wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy a wymagających wiadomości specjalnych co spowodowało zebranie niepełnego materiału dowodowego i niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

2.błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu że:

a. obwiniony nie sygnalizował wykonania manewru skrętu w prawo;

b. pokrzywdzony obserwując wykonywany przez obwinionego manewr skrętu w prawo ostrzegał go używając sygnałów dźwiękowych;

Stawiając powyższe zarzuty skarżący obrońca wniósł o zmianę ww. wyroku i uniewinnienie obwinionego lub o uchylenie ww. wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniósł także o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I i II instancji według faktycznie poniesionych przez obwinionego kosztów na obronę.

W dniu 25.01.2021 r. obrońca obwinionego złożył pismo w którym podniósł zarzut przedawnienia karalności wykroczenia bowiem zarzucany obwinionemu czyn miał miejsce 17 stycznia 2018 r. i zgodnie z art. 45 § 1 k.w. przedawnienie karalności nastąpiło w dniu 17 stycznia 2021 r. i podtrzymał złożony w apelacji wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji wyliczając je następująco: I instancja – wynagrodzenie główne 600 zł, wynagrodzenie dodatkowe 150 zł. za drugi i każdy kolejny termin rozprawy, dodatkowo zwrot kosztów podróży na rozprawy; II instancja – 840 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zasadne jest stanowisko obrońcy obwinionego że w sprawie na etapie postępowania odwoławczego doszło do przedawnienia karalności wykroczenia, zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w.

W pierwszej kolejności jednakowoż zauważyć należy, że zarzuty i wnioski apelacji obrońcy domagającego się uniewinnienia obwinionego nie były zasadne. Wobec przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu wykroczenia, co podnosił sam skarżący, dalsze odnoszenie się do zarzutów apelacji obrońcy pozostaje zbędne.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jeżeli jednak w tym okresie wszczęto postępowanie karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu, czyli w praktyce z upływem 3 lat od popełnienia wykroczenia. W niniejszej sprawie obwiniony K. W. popełnił wykroczenie 17 stycznia 2018 r., 3 – letni okres upłynął więc 17 stycznia 2021 r. Jedynie na marginesie wskazać należy, że we wniosku o ukaranie i w części wstępnej zaskarżonego wyroku omyłkowo wskazano datę 17 stycznia 2017 r., co nie ma jednak w sprawie istotnego znaczenia. Skoro upłynął 3 – letni okres od popełnienia wykroczenia nastąpiło przedawnienie orzekania. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec obwinionego K. W. i i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w sprawie umorzył.

Na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego K. W. kwotę 840 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Kwota ta wynika z pisma złożonego przez obrońcę, zgodna jest także z § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Jednocześnie na podstawie art. 632a k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy orzekł, że wydatki obwinionego w tym także z tytułu obrońcy z wyboru przed Sądem I instancji ponosi sam obwiniony K. W.. Takie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego związane jest z przyjęciem sprawstwa i winy obwinionego w zaskarżonym wyroku i powstaniem przyczyny uzasadniającej umorzenie postępowania na etapie postępowania odwoławczego. W przekonaniu Sądu Okręgowego stanowiło to „wyjątkowy wypadek” o którym mowa w art. 632a k.p.k.

Na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w. Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.